

L'OPINIÓ

Surt cada dissabte

15 cèntims

EDITORIAL

L'apoteosi d'En Cambó

La mercenària ploma de Josep Pla ha volcat, en el seu segon llibre sobre l'exministre espanyol de la Lliga Regionalista de Catalunya, tota la força corrossiva i dissolvent de que és capaç la seva mentalitat barroera i rebentaire. Perquè prenent ser el llibre una apoteósica apologia del biografat, necessita el seu autor per assolir-ho servir-se de falsetats, rebaixar els demés homes de la nostra terra que actuaren els últims anys i presentar tot el poble de Catalunya sense cap virtut colectiva, plé ne nafres per tots quatre costats.

Josep Pla falta a la veritat, conscientment, en la major part de narracions que fa, tot i presentar les fets amb caràcter històric, segons s'afirma en el subtítol de l'obra.

Falta a la veritat quan parla del "telegrama fals" de Rovira i Virgili; quan explica el cartipaç de la Solidaritat; quan qualifica d'autonomia el projecte de llei d'administració local d'en Maura; quan atribueix a Lluhi Rissech la creació de l'U. F. N. R.; quan qualifica de lerrouxisme el moviment republicà anterior a la Solidaritat i en moltíssims altres casos que no esmentem per no fer inacabable la llista.

Josep Pla demostra una ignorància a

l'altura de la seva sensibilitat quan parla de les esmenes al projecte de llei d'En Maura; quan explica els fonaments de la Lliga dins la Solidaritat; quan qualifica l'actitud d'En Salmerón a les acaballes de la seva vida; quan descriu el moviment d'Unió Republicana; quan comenta els esdeveniments de la setmana tràgica, etc.

Josep Pla defensa Maura, el "Dela-téu!" i la visió política d'uns homes que, posats a ésser realistes, acabaren governant varies vegades mentre continuava vigent la Llei de Juridiccions, que no obtingueren des del poder i de bracet amb el propi Maura cap concessió de descentralització administrativa, que realitzaren el simptomàtic pacte de Sans i que, posats a justificar amb fets totes les acusacions que foren objecte quan el tren-

cament de la Solidaritat, acabaren a l'estació de França per realitzar, en nom del Comitè d'Acció Política de la Lliga Regionalista, l'històric "Otro abrazo mi general!"

Per si l'oportunitat de l'apoteosi del senyor Cambó, pagada i servida per ell mateix o pels seus secretaris, no fos prou clara, ens trobem que aquest excellent Mecenes i funest polític es retirà de la política, com qualsevol dilettante de l'esguerra, perquè uns quants joves decidiren demostrar-li, a les primeres eleccions que es presentaren, que l'opinió pairal conservadora, com sempre feu la liberal, no creia amb un home que de tant realista i pràctic que era només aconseguia que èxits a benefici particular seu o a benefici dels ideals collectius dels seus contraris.

Els llatins i el socialisme

per JAUME MIRAVITLLES

Un govern treballista està instal·lat a Londres. La Social-democràcia dirigeix els afers polítics a Alemanya. A Rússia el Socialisme s'implanta com a règim normal. Mentrestant França té un govern Poincaré. Un dels més vells règims polític d'Europa.

No cal insistir sobre la poca importància que, des d'un punt de vista socialista, tenen els triomfs anglès i alemany.

El partit treballista i el partit de Müller no representen altra cosa que una nova democràcia que ja no es recolza en la teoria democràtica francesa.

Les eleccions angleses i alemanyes representen, més que res, una desfeta de l'esperit francès.

Es difícil de determinar quins mòbils han impellit les masses angleses i alemanyes. Es impossible, però, de contestar els seus entusiasmes.

Després de la guerra no s'ha donat, a França, cap fenomen semblant. Les mateixes manifestacions que han tingut lloc al voltant del centenari de Joana d'Arc, no han pas estat sadollades d'aquella franca alegria que acompanyen sempre les manifestacions populars.

No hi ha cap partit polític, a França,

que pugui despertar l'entusiasme.

L'ambient polític francès, és trist. És un ambient de liquidació. Cap polític jove. Cap ideal de renovació. Coty no segueix les petjades del seu mestre Mussolini i no pretén crear un ambient de joventut alegre i optimista. Al contrari, el seu diari és el codi de tristesa de la petita burgesia francesa, pobra i decebuda.

L'Acció Francesa ha creat una joventut irascible i erudita. Una joventut pàl·lida, que es mossega els llavis i porta ulleres.

Els joves socialistes són enraonadíssims. S'ho expliquen tot.

Les síntesis històriques i la predominància del pensament francès en el segle 19, han confós les idees de revolució francesa i revolució burgesa.

El primer precedent revolucionari contra el feudalisme i l'absolutisme reial, el donà Anglaterra.

La Reforma, demés, realitza, en el camp de la moral, la laïcització de l'esperit.

La revolució francesa fou la interpretació llatina d'aquests fets.

Rousseau és el resultat de Cromwel i segueix a la pàg. 6

Uncle Sam... ja som aquí.